U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Y. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 673/2003 – 33 ze dne 16. 3. 2004

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 3. 2004, č. j. 46 Az 673/2003 – 33, zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2003, č. j. OAM-2245/VL-14-P10-2001, E. č. V020050, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění. Krajský soud v Praze po přezkoumání věci dospěl k závěru, že správní orgán (žalovaný) při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a na jeho základě vyvodil i správné skutkové a právní závěry, s nimiž se ztotožnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o nařízení veřejného projednání věci, o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, o osvobození od soudních poplatků, a o ustanovení tlumočníka do ukrajinského jazyka. K věci samé tvrdil, že v zemi jeho původu je ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. Dovozoval z toho přesvědčení, že u něho jde o případ možnosti poskytnutí tzv. humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

V podané kasační stížnosti stěžovatel mj. též uvedl, že se t. č. zdržuje na adrese P.9, H. 245/23 (na rozdíl od předchozího místa pobytu P. 3, S. 40).

Krajský soud v Praze stěžovateli na jím nově uvedenou adresu zaslal výzvu, v níž mu uložil, aby ve lhůtě 15ti dnů od jejího doručení založil do spisu vyplněný

a potvrzený formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“, který soud k výzvě připojil. Současně jej poučil, že v případě nevyhovění této výzvy nemůže mu být zástupce z řad advokátů soudem ustanoven. Protože zásilka, v níž byla výzva žalobci doručována, byla soudu poštou vrácena zpět jako nevyžádaná, zjišťoval Krajský soud v Praze místo pobytu žalobce, a z databáze Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zjistil, že se žalobce od 18. 5. 2004 skutečně zdržuje na jím naposledy uvedené adrese u paní I. K. a údajně se zde zdržoval i v době od 26. 5. do 7. 6. 2004. Protože na výzvu soudu nereagoval, uvedený soud usnesením ze dne 28. 6. 2004, č. j. 46 Az 673/2003 – 52, stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti zamítl. Vycházel z toho, že formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ byl stěžovateli doručen dne 29. 5. 2004, avšak žalobce ve lhůtě soudem stanovené (ostatně až do dne vydání uvedeného usnesení) vyplněný formulář soudu nezaslal, a ani žádným jiným věrohodným způsobem neprokázal své tvrzení, že nemá dostatek finančních prostředků pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta ve smyslu § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zásilka, v níž bylo usnesení stěžovateli doručováno, byla opět vrácena soudu zpět s poznámkou pošty, že adresát nebyl dne 8. 7. 2004 na jím uvedené adrese zastižen a proto mu písemnost byla uložena u pošty až do dne 23. 7. 2004. Adresát si však písemnost v uvedené lhůtě nevyzvedl.

Krajský soud v Praze poté usnesením ze dne 29. 7. 2004, č. j. 46 Az 673/2003 – 54, v souladu s ustanovením § 108 odst. 1 s. ř. s., uložil žalobci, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení předložil soudu plnou moc udělenou advokátu pro toto řízení s poučením, že pokud ve stanovené lhůtě výzvě nevyhoví a nedostatek podmínky řízení se tak nezdaří odstranit, soud kasační stížnost odmítne. Poučil jej, že ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a protože stěžovatelově žádosti o ustanovení soudem nemohlo být z důvodů vysvětlených v předchozím usnesení ze dne 28. 6. 2004 vyhověno, je na stěžovateli, aby si sám zvolil zástupce a soudu předložil plnou moc tomuto zástupci udělenou. Výzva soudu byla stěžovateli opět doručována na adresu P. 9, H. 245/23, přičemž první pokus pošty o doručení byl proveden dne 10. 8. 2004. Podle relace pošty nebyl stěžovatel zastižen v místě bydliště a proto mu zásilka byla uložena dne 10. 8. 2004 a adresát byl o tom vyrozuměn. V úložní lhůtě si však písemnost nevyzvedl (zásilka byla uložena do 25. 8. 2004).

Stěžovatel na výzvu soudu ve stanovené lhůtě a ani později nereagoval a Krajský soud v Praze proto dne 6. 10. 2004 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti, přičemž v předkládací zprávě poukázal na skutečnost, že stěžovatel vzdor výzvě soudu není zastoupen advokátem.

Žalovaný písemně sdělil, že k podané kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nepřipojil s tím, že k takovému opatření nejsou důvody.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí jen tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny podmínky řízení, a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatel vystupuje ve správním řízení a v řízení o kasační stížnosti jako fyzická osoba, která však podle obsahu spisu nemá právnické vzdělání, vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie. Z toho je nutno dovodit, že musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, jak jej o tom řádně poučil již Krajský soud v Praze. Stěžovatel požádal uvedený soud o ustanovení advokáta, avšak usnesením ze dne 28. 6. 2004, č. j. 46 Az 673/2003 – 52, které v souladu s ustanovením § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 2 o. s. ř. (v platném znění) nabylo právní moci dne 18. 7. 2004, byla jeho žádost zamítnuta pro nedoložení potřebných údajů pro takové rozhodnutí. Na výzvu soudu (usnesením ze dne 29. 7. 2004, č. j. 46 Az 673/2003 – 54), kterou je nutno v souladu s ustanovením § 42 odst. 5 s. ř. s. a § 46 odst. 2 o. s. ř. pokládat za doručenou dnem 13. 8. 2004, stěžovatel ve lhůtě jednoho měsíce od jeho doručení rovněž nereagoval. K tomu pro vysvětlení k otázce doručování nutno uvést, že podle uvedených ustanovení soudního řádu správního a občanského soudního řádu platí, že uloženou písemnost si má adresát vyzvednout do tří dnů od uložení, a nevyzvedne-li si ji v této lhůtě, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Za této situace nutno uzavřít, že stěžovatel neodstranil nedostatek povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, neboť nedoložil plnou moc, osvědčující, že je takto zastoupen, přičemž soudem byl výslovně upozorněn na nutný důsledek takového postupu.

Nejvyšší správní soud pro uvedený nedostatek podmínky řízení, který brání v pokračování řízení o kasační stížnosti, proto kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností (§ 105 odst. 2, § 46 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro nedostatek povinného zastoupení advokátem se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu